

СРПСКА АКАДЕМИЈА НАУКА И УМЕТНОСТИ

1841—2016

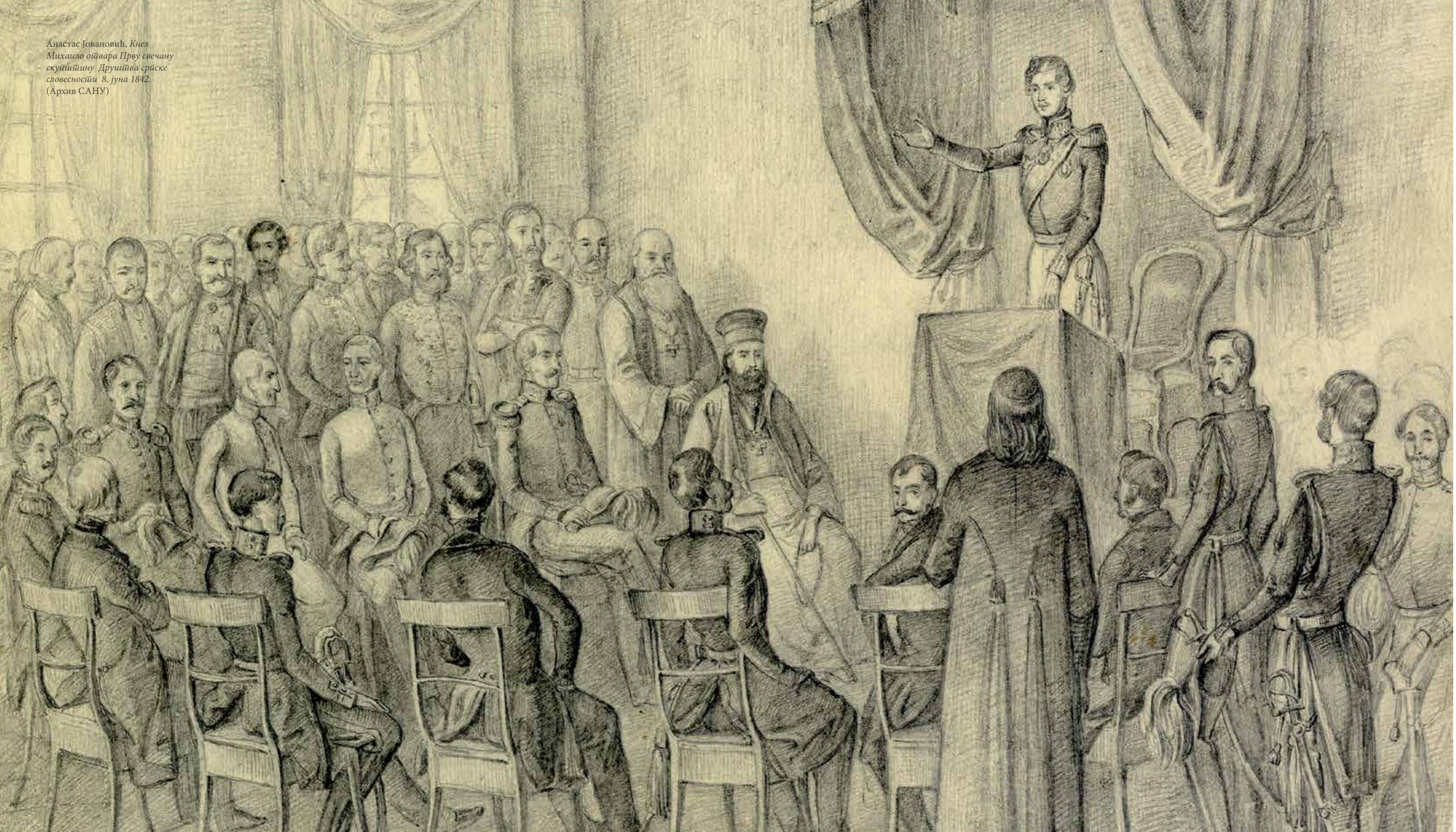
СРПСКА АКАДЕМИЈА НАУКА И УМЕТНОСТИ
1841–2016

КРАТКА ИСТОРИЈА

Анастас Јовановић, Кнез
Михаило ојшвара Прву свечану
скупштинину Друштва српске
словесности 8. јуна 1842.
(Архив САНУ)

ДРУШТВО СРПСКЕ СЛОВЕСНОСТИ

(1841–1864)

Друштво српске словесности (ДСС) основано је у Београду 7. новембра 1841.¹ године на предлог професора Лицеја које су предводили Јован Стерија Поповић и Атанасије Николић. Предлагачи су друштво назвали Србском наука академијом и израдили су нацрте устава, устројенија и печата. Совјет је прихватио предлог, уз препоруку да се одустане од назива Српска наука академија – по мишљењу његових чланова превише амбициозног – и да назив буде Друштво српске словесности.

Уставом су биле предвиђене три категорије чланства: редовни, кореспондентни и почестни чланови. Друштвом је председавао министар просвете.

Основни задаци Друштва били су рад на нормирању српског књижевног језика и израда стручне терминологије за науке које су предаване на Лицеју.

Рад Друштва био је отежан мешањем власти у питања правописа, као и политичким превирањима у земљи, међу којима су биле и две смене династија на трону Србије.

Оштро противљење Вука Караџића, кореспондентног члана, нормативној делатности Друштва на пољу стручне терминологије довело је до прекида рада на том задатку. Тежиште је пренето

на проучавање земље и становништва – српске историје, културе и старина. У великим архивским центрима – Дубровнику, Венецији, Паризу и Будиму – прикупљани су извори за српску историју, а скупљана је и грађа о народним веровањима и обичајима. Пажња је посвећена и библиографији књига штампаних у Србији и, касније, библиографији књига које су се односиле на Србију. Резултати рада објављивани су у *Гласнику ДСС* од 1847. године. Због ширења области рада Друштва 1849. године образовано је пет одсека: језикословни, исторички, православни, филозофски и природословни.

На изборима 1862. године у Друштво је ушла група младих либерала, који су желели да преусмере ДСС ка активном друштвеном деловању, на супрот дотадашњем бављењу историјом и затварању у националне оквире. По њиховим схватањима, опште науке могле су да допринесу надилажењу сиромаштва и заосталости. Друштво је доспело под утицај те струје, па су критике режима и општег стања у Кнежевини учестале, као и сукоби унутар Друштва. Они су кулминирали на Главној седници јануара 1864. године, када су либерали предложили за чланове познате европске револуционаре и демократе. Седница је прекинута, Друштво је наредног дана суспендовано, а вође либерала кажњене су отпуштањем из службе и премештајем у унутрашњост.

СРПСКО УЧЕНО ДРУШТВО

(1864–1892)

Српско учено друштво (СУД) основано је „највишим књажевским указом“ 29. јула 1864. године, чиме је настављен рад Друштва српске словесности под другим називом. Чланство је остало у истим категоријама, с тим што је од редовних чланова захтевано да се у року од месец дана изјасне о одсеку у којем желе да раде; они који то нису учинили уврштени су међу почасне чланове. Друштво је стављено под надзор Министарства просвете и црквених дела, а председника је бирао кнез из редова чланства. Нови редовни чланови могли су бити изабрани само уз министрову сагласност.

Друштво је имало четири одсека: за науке моралне, језикословне и литерарне, за науке природословне и математичке, за науке историјске и државне и за вештине (уметности). Одсек је могао имати од пет до двадесет чланова, па је због недовољног броја чланова Одсек за вештине започео с радом тек 1869. године. Власти су утврдиле и задатак Друштва: „... занимати се наукама и вештинама уколико се понајближе тичу србства“, док је Друштву било препуштено да „определи начин и пут којим ће оно свој задатак постизавати“.

Друштво није било задовољно *Устројством* и 1869. године донето је ново Уређење, којим је обезбеђена већа аутономија. Задатак је проширен: „Српско учено друштво обрађује и унапређује науке и уметности, а особито оне које се тичу српства и уопште јужног словенства.“

Друштво је у раду највећу пажњу посветило прикупљању историјске, географске и етнографске грађе, старих рукописа и докумената, детаљним студијама манастира и архитектонских споменика, као и осавремењивању методологије

истраживања. Предложено је да се приступи изради географске карте Србије и редовном бележењу метеоролошких података. Српска библиографија много је систематичније вођена него дотад.

Јуна 1877. године основни задатак Друштва утврђен је новим *Уређењем* на следећи начин: „Српско учено друштво обрађује и унапређује науке и уметности, бави се самосталним истраживањем у наукама природописним, друштвеним, језикословним, историјским и уметничким, уколико се тичу Срба и Словена, а физичким, физиолошким и психолошким уопште.“ Друштво је самостално бирао председника. Одсеци су преименовани у одборе, уз оснивање још једног (петог) – Одбора за ширење наука и књижевности у народ. Тај одбор ипак није дуго постојао јер му је одлуком министра просвете био ускраћен приступ редовним фондovima, а посебна средства за његов рад нису била обезбеђена. Ово је био одраз поновних заостравања сукоба између конзервативне и либералне групе. Конзервативни чланови снажно су подржавали научни рад, док су либерали инсистирали на просветитељском раду као првостепенном задатку.

Несугласице између Друштва, са све јачом либералном струјом, и Министарства просвете довеле су 1886. године до поновне суспензије (13. мај 1886 – 25. јун 1887). Између 1886. и 1892. године Друштво је, у драматично смањеном саставу, постојало паралелно с новооснованом Српском краљевском академијом (СКА), уз сталан међусобни сукоб око привилегија и имовине. По усвојеном споразуму о спајању са Академијом, чланови Друштва одабрали су осам својих чланова за редовне чланове Академије, док су остали примљени као почасни чланови.

¹ Сви датуми су наведени по старом календару

КРАЉЕВСКО-СРПСКА АКАДЕМИЈА
И СТАПАЊЕ СА СРПСКИМ УЧЕНИМ ДРУШТВОМ
(1886–1892)

Раздобље паралелног постојања Српског ученог друштва и новоосноване Краљевско-српске академије било је обележено низом проблема у функционисању обе институције јер је такво стање било неодрживо. Друштво је изгубило неке од својих најеминентнијих чланова пошто су они прешли у Академију, а годишња државна помоћ смањена је на симболичну суму. Друштво под тим условима није могло много тога да уради; средстава није било довољно ни за штампање већ припремљеног *Гласника*. С друге стране, Друштво је задржало своју имовину, а пре свега вредне збирке и грађу прикупљану још од времена Друштва српске словесности.

Након пет година међусобних сукоба око привилегија и имовине министар Андра Николић, који је касније (1897) и сам постао члан Академије, дао је предлог о спајању двеју установа под одређеним условима. Уз мали отпор, план

је 1891. године прихваћен на обе стране. На основу тога израђене су *Измене и допуне Закона о Академији*, које су проглашене фебруара 1892. године. Уведена је категорија почасних чланова, а број академика повећан је са двадесет пет на тридесет четири. Измене су имале везе с најважнијом одредбом договора, оном којом се од Друштва тражило да у току 1892. године изабере осморицу својих редовних чланова који ће постати редовни чланови Академије. Сви остали редовни чланови, као и сви дописни и почасни чланови СУД, постали су почасни чланови Академије (њих укупно 134). Назив Српска краљевска академија, uveden *Пословником* из 1887. године, том приликом је озваничен.

Спајањем двеју институција успостављен је континуитет у раду Академије и друштва која су јој претходила.

СРПСКА КРАЉЕВСКА АКАДЕМИЈА
(1886–1947)

Скупштина Краљевине Србије је 1. новембра 1886. године изгласала *Основни закон Краљевско-српске академије*, а краљ Милан Обреновић га је обнародовао. Првих шеснаест академика именовано је краљ, а остале чланове, до двадесет пет правих чланова, бирали су сами академици. Број дописних чланова могао је бити двоструко већи. Број чланова је ограничен како би се обезбедио висок научни и уметнички ниво чланства, а унапређивање струка и друштвена просвета поверени су посебним удружењима „уз заштиту и помоћ Академије“. Краљевско-српска академија обухватала је четири стручне академије: наука природних, наука филозофских, наука друштвених и уметности. Првим *Пословником* (1887) било је прописано да она издаје само оригиналне научне радове. Уз законом предвиђене серијске публикације – *Глас Краљевско-српске академије* и *Споменик Краљевско-српске академије* – *Пословник* је додао и издавање *Годишњака*. Рад чланства потом је значајно проширио издавачку делатност.

Академији је закон одређивао важно место у вођењу научне и културне политике и доделио јој је надзор над Народном библиотеком и Народним музејом. Касније основани Музеј Српске земље (Природњачки музеј) такође је био под Академијиним надзором.

Измене и допуне Закона о Академији од 10. фебруара 1892. донете су ради спровођења споразума о спајању са Српским ученим друштвом. Уведена је категорија почасних чланова и број правих чланова повећан је са двадесет пет на тридесет четири. Назив је промењен у Српска краљевска академија (СКА).

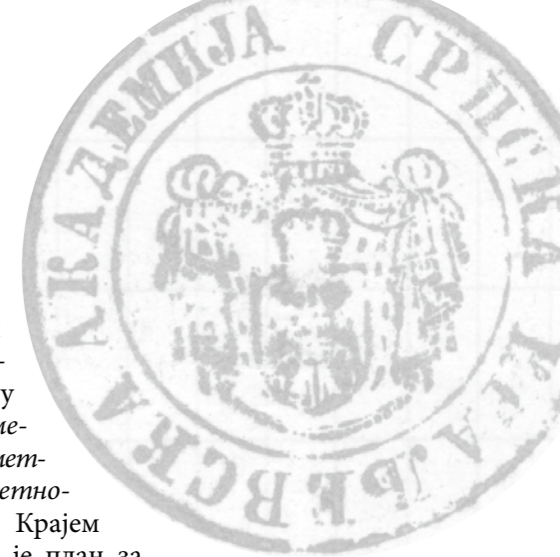
У *Пословнику* Академије из 1895. године предвиђена је новчана подршка за поједине пројекте, као и додељивање награда за „израде задатака из наука и уметности“. Покренута су систематска дугорочна истраживања. Поред *Речника народног књижевног језика српског*, ради чије је

израде основан Лексикографски одсек (1893), били су предвиђени *Споменици старе српске уметности* и *Српски етнографски зборник*. Крајем XIX века начињен је план за *Зборник за историју, језик и књижевност српског народа* као колекцију изворне грађе, језичких и правних споменика. Иако без унутрашњег јединства и општих начела за сва издања, та колекција представља стуб развоја историографије у XX веку. Значајне монографије о манастирима почеле су да излазе 1933. године. У оквиру *Посебних издања* објављена су, између осталог, и капитална дела академика Јована М. Жујовића, Јована Цвијића, Михаила Петровића и многих других.

После Првог светског рата Српска краљевска академија сарађивала је с Југославенском академијом знаности и умјетности, а заједно су биле укључене у Међународну унију академија и радиле су на дугорочним међународним пројектима, какви су били: *Корпус античких веза*, *Речник средњовековне латинштине*, *Историјска карта Римског царства* итд.

Након пола века рада у Академији је било активно двадесет пет научних одбора и комисија. Између два рата изван Академије готово да и није било издавача који су могли да штампају научна дела или издања историјских извора, па су и научници ван Академије објављивали радове захваљујући сарадњи с њом и задужбинама под њеном управом.

Рат и окупација 1941–1944. обуставили су Академијину делатност, то јест свели су је на чување имовине. По завршетку рата Академија је морала да се прилагоди новим друштвеним околностима.

СРПСКА АКАДЕМИЈА НАУКА

(1947–1960)

Законом о Српској академији наука од 30. јуна 1947. суштински је промењена структура Академије. Организацијом је уведено шест одељења: Одељење природно-математичких наука, Одељење техничких наука, Одељење медицинских наука, Одељење литературе и језика, Одељење друштвених наука и Одељење ликовне и музичке уметности. Укинуто је ограничење броја редовних и дописних чланова. Дописни и редовни чланови изједначени су у одлучивању, осим у избору редовних чланова. Председништво су чинили председник, потпредседник, генерални секретар, секретари одељења и изабрани представници одељења. Уведена је и могућност да установе ван Академије кандидују чланове.

Највећа измена било је оснивање научних института у оквиру Академије по моделу Совјетске академије. Само у току 1947. и 1948. године основано је двадесет института, што је руковођење

научним радом које је поверено Академији учинило великим изазовом. Закон о научној делатности из 1954. године донео је институтима самосталност, а код неколико њих Академија је задржала статус оснивача.

Одвајањем институтâ Академија је у великој мери изгубила карактер радне установе. Тежиште њене делатности пренето је на међуакадемијску сарадњу и организовање научних скупова. Истраживачки рад у оквиру Академије углавном се спроводио путем индивидуалних пројеката.

Преуређивање Дома Академије, зграде у којој се она данас налази, завршено је 1952. године и у њу су усељени управа, Архив, Библиотека и дванаест института. Од тада су Архив и Библиотека, са својим богатим фондовима, отворени за јавност. Академији је поверено управљање Патријаршијско-митрополијским архивом у Сремским Карловцима.

СРПСКА АКАДЕМИЈА НАУКА И УМЕТНОСТИ

(од 1960. године до данас)

Законом о САНУ, који је ступио на снагу 16. јула 1960. године, уведен је назив Српска академија наука и уметности, а под тим називом она и данас постоји. Овим законом уведена је и категорија иностраних чланова, па су сви чланови који нису били југословенски држављани преведени у ту категорију.

Академија је након одвајања института заправо постала репрезентативна установа – тежиште њене делатности пренето је на међуакадемијску сарадњу и организовање научних скупова. Истраживачки рад у оквиру Академије углавном се спроводио индивидуалним пројектима све до програмске оријентације усвојене 1974. године. Настојало се да се Академија поново преобрази у радну установу путем рада на пројектима чији су носиоци одбори, у оквиру којих је остваривана и сарадња с другим академијама и факултетима из тадашње Југославије и из иностранства.

Оснивањем Галерије САНУ 1968. године Академија је добила могућност да јавности приказује уметничку и научну компоненту своје делатности.

С временом су се нека од првобитних шест одељења поделила: Одељење друштвених наука подељено је 1971. на Одељење друштвених наука и Одељење историјских наука, а 1998. године Одељење природно-математичких наука подељено је на Одељење за математику, физику и

гео-науке и Одељење хемијских и биолошких наука. Одељење литературе и језика назива се од 1969. године Одељењем језика и књижевности. Промењен је и састав Председништва: уместо једног потпредседника, од 1974. постоје два.

Велика промена у животу Академије наступила је 1991. године, када је ступио на снагу споразум о интеграцији Војвођанске академије наука и уметности (ВАНУ), према којем су сви чланови ВАНУ у истом статусу примљени у САНУ. Тако је основан Огранак САНУ у Новом Саду, чији је председник члан Председништва САНУ.

Према важећем *Закону о САНУ*, „Академија развија и подстиче науку, организује и унапређује основна и примењена научна истраживања, подстиче и унапређује уметничку делатност и тиме доприноси општем добру народа Републике Србије и државе“.

Данас Српска академија наука и уметности има 104 редовна члана, тридесет шест дописних, петнаест чланова ван радног састава и деведесет шест иностраних чланова, распоређених у осам одељења.

ХРОНОЛОГИЈА ВАЖНИЈИХ ДОГАЂАЈА У ИСТОРИЈИ СРПСКЕ АКАДЕМИЈЕ НАУКА И УМЕТНОСТИ И ЊЕНИХ ПРЕТЕЧА

Историја Српске академије наука и уметности, започета давне 1841. године оснивањем Друштва српске словесности, исписана је прегнућима да се пружи одговори на потребе српског друштва у погледу просвете, науке и културе. Најбоље интелектуалне и уметничке снаге које је окупљала ова национална установа давале су у континуитету до данас пресудан допринос развоју науке и културе у Србији.

Током те историје мењала се делатност Академије: од рада на језику као неопходном темељу образовања, преко сакупљања, објављивања и тумачења историјских извора, затим природњачких, географских и етнографских истраживања и изучавања, до умножавања наука којима су се њени чланови бавили, као и научних подухвата, уз одговарајућу издавачку делатност. Мењале су се друштвене околности у којима је Академија деловала. Она је више пута – некад самостално, а некада под принудом – мењала своју структуру и организацију. Мењале су се категорије чланства у њој. Академија је више пута мењала и свој назив.

Мењајући се, Академија је претрајала. Током 175 година постојања одолела је династичким променама и сменама влада, темељној промени друштвеног устројства, светским ратовима, југословенској интеграцији и дезинтеграцији, а данас се, у новим околностима, поново суочава и интелектуално носи са изазовима времена.

Бројни догађаји, велика имена и различити контексти преплитали су се кроз историју Академије у својим научним, културним, друштвеним и политичким димензијама. Они се не могу сви сагледати кроз једну призму и побројати по једном критеријуму. Сваки покушај састављања прегледа важних датума те историје нужно је стога непотпун или недоследан. Такав мора бити и овај, у којем се издвајају преломни догађаји и основне програмске оријентације у 175 година дугом постојању Српске академије наука и уметности и њених претеча.

Уредба кнеза Михаила о устројству Друштва српске словесности од 7/19. новембра 1841. (Архив САНУ)

Јован Поповић, Јован Стерија Поповић

- 28. септембар 1841 – професори Лицеја Јован Стерија Поповић и Атанасије Николић поднели су предлог да се „по примеру други просвештени држава једно друштво учени људи заведе“;

Атанасије Николић

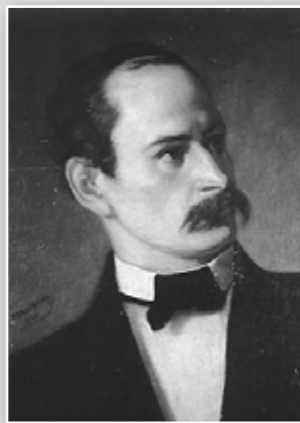
- 7. новембар 1841 – кнез Михаило Обреновић указом је донео *Уредбу о Уставу Друштва српске словесности* (ДСС); задатак Друштва био је да шири науку на српском језику, а посебно да образује и усавршава „српско-народни језик“;

- 27. мај 1842 – кнез је указом именовао девет чланова, а 11. јуна 1842. изабрани су први редовни, кореспондентни и почасни чланови Друштва;
- 14. јун 1842 – Друштво се определило за стару ортографију у жеку расправа између заступника и противника Вукових језичких реформи;
- август 1842 – Друштво је обуставило рад због политичких прилика; након династичке смене августа 1844. кнез Александар Карађорђевић обновио је рад Друштва на иницијативу Јована Стерије Поповића;
- 1845 – објављена је прва књига у издању Друштва – *Разговори за образовање срца и душе* Гаврила Поповића – у тиражу од „6000 екземплара“;
- 1846 – отпочиње организован и систематски рад Друштва на прикупљању извора за српску историју;
- 1847 – изашла је прва свеска *Гласника ДСС* у тиражу од 1000 примерака;

Гласник ДСС, прва свеска 1847.

- 1859 – попечитељ и председник ДСС Димитрије Матић укинуо је рестриктивне уредбе о правопису;

Ђура Даничић

- 27. јануар 1864 – услед сукоба власти с вођама либералне струје у Друштву оно је суспендовано, а Владимир Јовановић и Алимпије Васиљевић отпуштени су из службе и пресељени у унутрашњост;

Намесници: Ј. Гавриловић, М. Блазнавац, Ј. Ристић

- 29. јул 1864 – кнез Михаило Обреновић указом је обновио рад

Друштва, које је од тада деловало под називом Српско учено друштво (СУД); исте године кнез је за председника именовао Јована Гавриловића;

- јануар 1869 – Намесништво је на предлог Друштва донело ново *Уређење*, којим је проширена аутономија Друштва; либерална струја у Друштву ојачала је свој утицај и започела с наметањем популаризације научних знања у програму рада;
- 1871 – Михаило Валтровић и Драгутин Милутиновић отпочињу проучавања средњовековних манастира и архитектонских споменика;
- 12. и 13. јун 1877 – усвојене су *Измене и допуне у уређењу Српског ученог друштва*; њима су помирене концепције о развијању наука и популарисању научних знања;
- 19. фебруар 1883 – формиран је Пети „одбор за ширење наука и књижевности у народ“, што је покренуло сукоб с министром просвете и црквених дела Стојаном Новаковићем;
- 13. мај 1886 – 25. јун 1887 – рад Друштва је обустављен због сукоба с Министарством просвете;
- 1. новембар 1886 – краљевим указом основана је Краљевско-српска академија и донет је *Основни закон Краљевско-српске академије*; по седмом члану тог закона, Народна библиотека и Народни музеј стављени су под надзор Академије;
- 5. април 1887 – краљ Милан Обреновић именовао је указом првих шеснаест академика (по четворицу у четири стручне

Краљ Милан Обреновић

- академије) и поставио Јосифа Панчића за председника;
- 18. децембар 1887 – усвојен је *Пословник СКА*, по којем је

Јосиф Панчић

- назив незванично промењен у Српска краљевска академија (СКА); предвиђено је покретање *Годишњака*, поред *Гласа и Споменика*;
- 23. јануар 1888 – спроведени су први избори за нове чланове;
- 1887–1892 – паралелно су постојали Српско учено друштво и Српска краљевска академија;

- 1892 – Српско учено друштво и Српска краљевска академија обједињени су *Изменама и допунама Закона о Академији*;
- 12. април 1893 – на предлог Стојана Новаковића основан је Лексикографски одсек, чији је задатак био да прикупља грађу за *Речник*, који је постао „најдужи и најупорније остваривани научни подухват Академије“;

Исидора Секулић

- 1895 – новим *Пословником* предвиђени су систематска научна истраживања и ширење издавачке делатности која их прати;
- 1914–1918 – Академија је прекинула с радом и евакуисала архиву; библиотека је била оштећена ударом гранате у зграду; током рата (1915) у Нишу је преминуо председник СКА Стојан Новаковић;
- 1918 – Српска краљевска академија изједначена је с Југославенском академијом знаности и умјетности (Загреб) у погледу права на помоћ државе;
- 1933 – почео је да излази *Bulletin de l'Académie des sciences naturelles*

Александар Белић

- et mathématiques*, публикација намењена страном јавности;
- 6. април 1941 – бомба је погодила улични део Академијине зграде; страдао је послужитељ, уништени су део архиве и библиотеке;
- 6. мај 1942 – актом Фелдкомандатуре Академији је забрањен јавни рад;
- 19. октобар 1945 – „по наређењу реонске милиције“ са зграде је скинут натпис *Српска краљевска академија* и замењен натписом *Српска академија наука*;
- 2. март 1946 – одржани су први послератни избори у Академији;
- 9. април 1947 – други одржани избори покренули су низ драматичних догађаја у Академији и изазвали њену краткотрајну суспензију;
- 30. јун 1947 – донет је *Закон о Српској академији наука* (САН), којим је она добила статус државне установе, као и нову организациону структуру;
- 1947–1948 – при Академији је основано двадесет института;

- 1949 – Архив Карловачке митрополије, касније патријаршије, предат је на управљање Академији;
- 24. фебруар 1952 – Архив и Библиотека САН постали су отворени за јавност;
- 1954 – на основу *Закона о научној делатности* већина института се осамосталила;
- 1959 – објављен је први том *Речника српскохрватског књижевног и народног језика*;
- 16. јул 1960 – Српска академија наука променила је назив

Речник српскохрватског књижевног и народног језика, прва књига 1959.

- ступањем на снагу *Закона о Српској академији наука и уметности* (САНУ);
- 1968 – основана је Галерија САНУ;
- 1974 – усвојена је „нова програмска оријентација“ и

Галерија САНУ

- неки институти враћени су под окриље САНУ;
- 23. мај 1985 – Скупштина САНУ усвојила је одлуку да се испитају „најактуелнији друштвени, политички, економски, социјални, научни и културни проблеми у земљи“, након чега се приступило спровођењу те одлуке;
- 24–25. септембар 1986 – у *Вечерњим новостима* објављен је започет а недовршен и неауторизован део документа познатог као *Меморандум САНУ*, чиме је започела тегобна етапа у историји Академије, током које се она доводила у везу с друштвенополитичким догађајима распада Југославије;

Огранак САНУ у Новом Саду

- 1992 – Војвођанска академија наука и уметности (основана 1979) ушла је у састав САНУ као Огранак САНУ у Новом Саду;
- 1997 – Академија је обезбедила простор за Галерију науке и технике; од 2006. њен назив је Галерија науке и технике САНУ и она самостално организује програме;
- септембар 2016 – свечано је отворен Огранак САНУ у Нишу.

НЕКОЛИКО РЕЧИ О АДРЕСИ

Капетан Мишино здање

Академија се није увек налазила на својој данашњој адреси. Друштво српске словесности имало је просторије у оквиру Лицеја и Попечитељства просвештенија (Министарства просвете). Просторије Српског ученог друштва налазиле су се у Капетан Мишином здању. Српска краљевска академија испрва је такође имала просторије у Капетан Мишином здању, а затим је станове за своје потребе „узимала под кирију“. Од 1889. до 1898. налазила се, тако, у изнајмљеној кући Јована Гавриловића у Добрачиној 5. Од 1909. до 1952. Академија је деловала у Бранковој 15 (тада задужбина

Симе Игуманова), где је имала просторију за скупове, неколико канцеларија и просторије за библиотеку и архиву.

Према Основном закону СКА, она је, међутим, располагала плацем у Кнез Михаиловој 35. На том месту се 1912. приступило изградњи Дома Академијиног по плановима Драгутина Ђорђевића и Андре Стевановића. Та зграда је завршена априла 1924, али се у њу Академија није одмах уселила, већ ју је из финансијских разлога издавала. У своју зграду Академија се уселила тек 24. фебруара 1952, када је Дом Академијин реконструисан и свечано отворен.

Дом Академијин, изглед у периоду између два рата

1841-2016

Српска академија наука и уметности
175 година

Издавач
Српска академија наука и уметности

Одговорни уредник
Душан Оташевић

Текстове приредиле
Марина Нинић
Сања Степановић Тодоровић

Лектура
Ивана Игњатовић

Графички дизајн и техничко уређење
Ирена Степанчић (Blueprint)

Штампа
Планета принт, Београд

Тираж
1.000

